

Не искахъ азъ съсъ думи люти
Твой ясный ликъ да помрачѣхъ,
Въ тезъ сѣтнитѣ за насъ минути
Сърдцето ти да огорчѣхъ;

Но моята душа съ риданье
Стоеше подъ жестокъ товаръ
И въ туй мѣчително мѣлчанье
Злочестенъ бѣше твой другарь.

III.

И ти затече се въ градина
Откъсна цвѣте мѣлчишкомъ
Съ усмивка рече: Туй отъ Рина,
И даде ми го бързишкомъ

Ти съ думи благи и надѣжни
Желайше да ме утѣшишь
И съ увѣренья, либни нѣжии
Менъ любовъта си да явишь.

Ти думаше: О либе, на ти
Туй цвѣте благовонно, знай
Че савга днитѣ ни богати
Цѣфть-щѣтъ, както то прѣзъ Май.

Виждъ, какъ се нѣжно то усмива.
И дава миросъ прѣсенъ, новъ,
Така всегда ще ѣ млада, жива
Въмъ тебъ и моята любовъ.

IV.

Вѣчернитѣ зефири вѣжтъ
И прѣскатъ хладъ и миризми
И птицитѣ лѣжтъ и пѣжтъ
По тезъ засмѣнитѣ хълми.